

Cesta po Šumavě s plnou polní, aneb za dva dny 65km po svých...

Už dlouho jsme s kamarádem chtěli vyzkoušet, o kolik je náročnější túra v těžkém terénu s plnou výbavou na 2-3 dny (tj. včetně náhradního oblečení, jídla na 3 dny, 3-4 litrů tekutin, stanu, spacáků, karimatky, pláštěnek, fotoaparátu a dalších nezbytných věcí pro přežití v přírodě). V mém batohu se navíc nacházela výbava (radiostanice, anténa, koaxiální kabel, papírový deník, akumulátor) pro zdolávání SOT...Po nacpání všeho možného se hmotnost batohu šplhala do závratných výšek...Došlo tedy k nutné redukci všeho nepotřebného a i redukci věcí potřebných, ale ne nezbytně nutných ☺ Celkovou hmotnost se tak podařilo snížit na cca 20- 23kg na jeden batoh. Tento pochod jednou z nejkrásnějších a nejdivočejších partií Šumavy, jsme pojali jako dobrý trénink pro následující náročnější výlety do Alp a Tater, které plánujeme na příští jaro. Celý výlet se navíc ukázal jako ideální i z hlediska vyzkoušení nepromokavosti oblečení, bot a batohů, protože celý první den pršelo nebo mrholilo a druhý den pršelo jen z půlky, hi...

Nastal den D, vstáváme ve 4h ráno...Jelikož už máme všechno dobře zabaleno z předchozího dne, dáváme si jen malou snídani a v půl 5 už sedíme v autě. Venku mezitím od včerejší noci vytrvale prší a trochu nám to kazí náladu. Jako slušný problém se ukázalo natankování paliva do automobilu, kde již delší dobu svítilo „hladové oko“. Většina pump na výjezdu z Plzně totiž nemá otevřeno NON STOP, jak by se dalo čekat, ale otevírají až v 5h. Tak zaparkujeme u nejbližší pumpy a netrpělivě čekáme do 5h, než můžeme do našeho auta nalít pár litrů tekutiny s oktanovým číslem 95. Povedlo se...Vyrážíme směrem Sušice, kde stíháme právě otevřený obchod v 6h. Proplétáme se mezi davy pracující populace, oblečené ve stejnobarevném modrém stejnokroji, kterému říkáme montérky...Nakoupíme ranní svačinu, jídlo a pití na 3 dny...Před 7h parkujeme auto v Srní a vyrážíme směrem Poledník...Mírně poprchává a tak se snažíme vybrat trasu mimo vysokou trávu, kde by jistě promokla i naše kvalitní turistická obuv se znaky GORETEX a VIBRAM...Po prvním větším výšlapu se rozpršelo celkem solidně a tak přechází na řadu nově zakoupená pláštěnka, která se údajně dá jednoduše přeměnit na nouzový přístřešek...Nevím, naštěstí jsem to nepotřeboval...

Brzy ráno dorážíme na Poledník, kde k mému překvapení potkáváme turisty, nebo spíše dvě mladé turistky ☺ Dáváme se do řečí a dozvídáme se, že tu přes noc přespaly a že tu byla pěkná noční bouřka...Já mezitím tajně obdivuji jejich špičkové komplet nepromokavé vybavení vhodné i pro vysokohorskou turistiku. Je vidět, že podobný výlet nedělají poprvé...Dáváme si první delší přestávku a další příděl kalorií a tekutin. Já si odskakuji aktivovat tento kopec jako SOTu...Daří se a 10 bodů je doma...Koukáme do mapy a měníme původně plánovanou trasu směrem na Velký Roklan, kde jsme měli v plánu původně přespát...Vzhledem k počasí by to nebyl asi žádný med spát ve více než 1400m.n.m. Trasu jsme společně vybrali směrem do Modravy a dále kolem pramene Vltavy do Bučiny...Celkem cca 30-35km...

Kolem 10h vyrážíme krásnou přírodou první zóny směrem do Modravy...Trvale drobně prší, ale naštěstí se daří držet oblečení i boty suché...Z Modravy vyrážíme směrem Černá hora...Cestou potkáváme asi 7 policejních aut většinou po střechu zaplněných dobře vyzbrojenými příslušníky a také „antikonfliktní tým“...Uvědomujeme si, že asi jdou na „pomoc“ „lesním aktivistům“. Potkáváme také několik nepříliš vhodně oblečených turistů a lesních dělníků, kteří po nás neustále pokukují...pravděpodobně vzhledem k naší výbavě si myslí, že jdeme také protestovat proti kácení stromů napadených kůrovcem...Potkáváme další policejní vozidla a opět vidíme tentokrát ještě více nevraživé pohledy ☺. Jeden z odpočívajících turistů na nás mezitím volá: Tak co kluci, jdete na to? Usmíváme se a krátce odpovídáme, že jdeme na oplátku protestovat proti aktivistům a podpořit kácení stejně již mrtvých stromů...

Další zastávku dáváme na Černé hoře, kde se pokouším i tento kopec aktivovat jako SOTu...Po asi 30 minutách to vzdávám, na VKV to mimo závody moc nejde..Již začíná být dost pozdní odpoledne a mi máme za sebou cca 27km...Začíná velmi hustě pršet, tak znovu přichází na řadu pláštěnka...Po cestě odbočujeme k pramenu Vltavy...začínáme toho mít plné kecky a začíná se projevovat únava...Poslední větší stoupání už je nekonečné a kolem 18h dorážíme do Bučiny, kde musíme opět do kopce k nouzovému nocovišti. Počkáme, až přestane pršet a mezi tím oživuji svou dost let nepoužívanou němčinu a bavím se se starším pánem z Německa...Postupně se dozvídám, že vyjel na kole z Regensburku do Bratislavy, dále pokračoval směrem Šumava a zítra má v plánu za dva dny dojet do Prahy a dále směr Lipsko...Obdivuhodné vzhledem k jeho blížícím se 70 narozeninám...Stavíme speciální expediční stan z moderních materiálů. K večeru zajdeme do jediné hospůdky (ale za to vysoceluxusní) na jedno „točené“ za 50kc...

Ráno se probouzíme do krásného a dokonce i slunného dne...Dáváme si ranní svačinku a plánujeme další trasu. Cíl je jasný, Luzný. Stáváme se terčem zájmu davu turistů, kteří právě přijeli autobusem...Zabalíme věci a vyrážíme směrem ke státní hranici.

Všimáme si, že valná většina turistů došla do asi 1km vzdálené luxusní hospůdky s názvem Alpská vyhlídka, kde je pravděpodobně jejich dnešní cíl...

Fotíme naaranžované zbytky železné opony – zajímavé a děsivé zároveň. V 10h ráno překračujeme státní hranici a asi po 3 km odbočujeme směrem k malebnému jezírku.

Zde se rozhodujeme pro trochu riskantnější výšlap po neznačené „Lusen weg“ v první zóně. Cesta je vskutku velikým zážitkem a ten risk určitě stojí za to...

Cesta není příliš prošlapaná a turisty nepotkáváme za celé dopoledne žádné. Dojdeme k opuštěné chatě v malém údolíčku a pokračujeme směrem Luzný. Cesta není značena prakticky vůbec a i orientace podle podrobné turistické mapy je velmi náročná. Bohužel zjišťujeme, že některé cesty v mapě značené neexistují nebo jsou tak zarostlé, že jsou neprůchodné... Prudce a dlouho stoupáme a cesta pomalu mizí... Téměř na vrcholu kopce nás zastihne prudký slejvák a já se jen obávám, aby nepřišla bouřka... kopec je prakticky holý a není kam se schovat. Cesta najednou úplně zmizela a propadáme slušné depresi... Vrátit se zpět na nejbližší značenou cestu znamená ztratit cca 4-5 hodin... Brodíme se skoro hodinu po kolena v mokřině borůvčí přes hromady popadaných stromů a haldy kamenné a vše je rázem úplně mokré. Naštěstí máme velikou kliku a nacházíme další opuštěnou chatku, od které již je patrná malá pěšinka...

Opět začíná vytrvale pršet a proti dešti nepomáhá nic...jsme promoklí na kost a je nám všechno jedno...po cestě se brodíme bahnem, loužemi, vysokou trávou, borůvkám a postupně dorážíme na Velkou Mokrůvku... Už si plně uvědomujeme, proč se tento kopec takto jmenuje ☺. I tento kopec zkusím aktivovat na VKV jako SOTu, ale nedaří se...Po 20 minutách bez spojení to vzdávám a pokračujeme směrem Luzný.

Nacházíme přeshraniční stezku a za 20 minut stojíme na rozcestí pod Luzným. Nafotíme pár fotek a hurá se trochu zahřát docela slušným prudkým výstupem přes kamenné pole na vrchol kopce Luzný.

Zde dáváme delší pauzu a vydatnou svačinu, která se podobá spíše pořádnému obědu...Na tomto kopci je již patrná mnohem větší koncentrace turistů. Při studování mapy se nás někdo ptá, jestli umíme německy. Hbitě odpovídám, že trochu ano a že si mohou vybrat mezi němčinou a angličtinou. Překvapuje mě, že si Němci vybírají angličtinu, ale nevádí, i jazykem tohoto kmene trochu hovořím, tak se jim snažím pomoci a najít cestu, kterou hledají...

Tento kopec se mi horko těžko daří aktivovat jako SOTu a tak přibylo alespoň dalších 10 bodů do tabulky...Kontrolujeme čas a s hrůzou zjišťujeme, že máme slušné zpoždění oproti plánu a že za cca 3 hodiny nám jede poslední autobus z Modravy do Srní. Rychlou chůzí se tedy vydáváme po hraniční stezce na posledních cca 15km do Modravy...

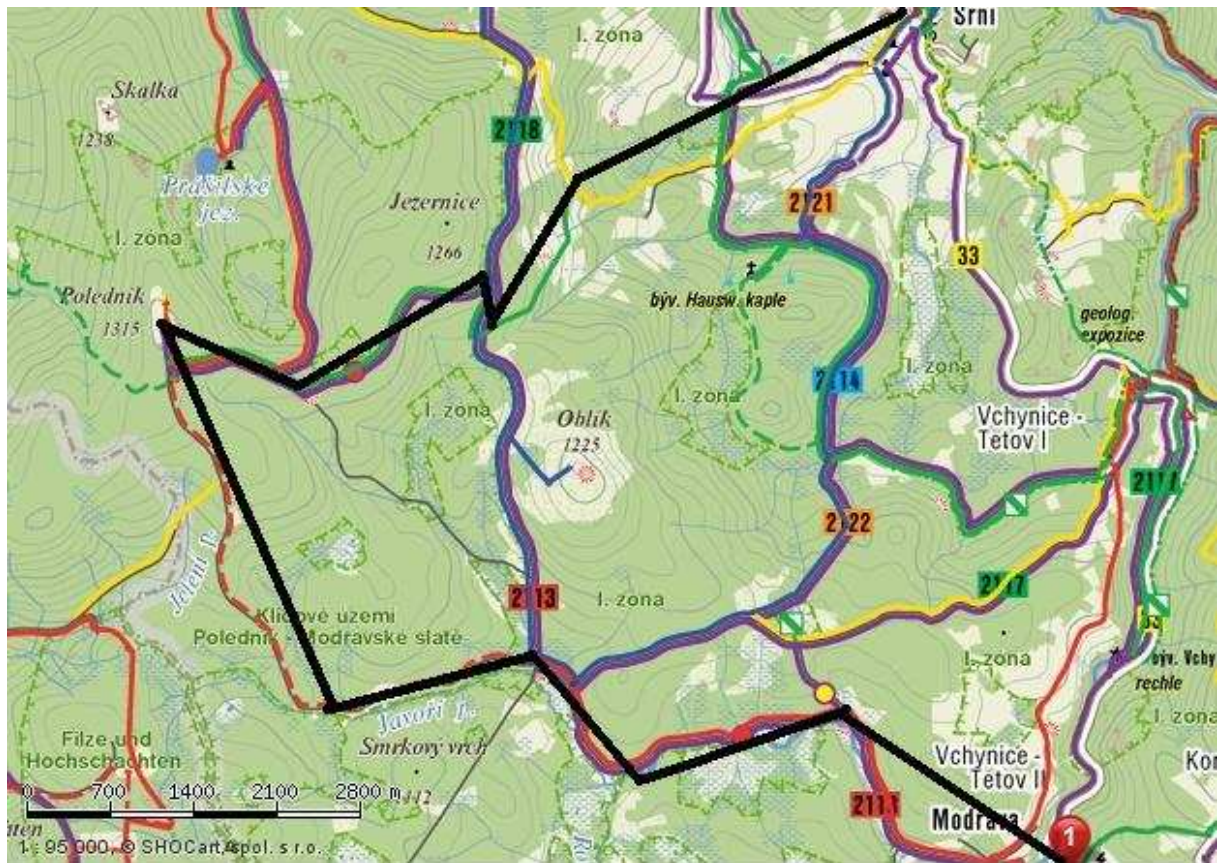

Cesta je ze začátku dost špatná po nezpevněném a rozmáčeném terénu a posledních cca 8km zase po tvrdém asfaltu...Dorážíme do Modravy s 20 minutovou rezervou před odjezdem autobusu a tak rekapitulujeme. Za dnešek jsme ušli cca 30km poměrně těžkým terénem a za dva dny jsme postupně nastoupali přes 2000m výškových metrů. Celkem jsme ušli okolo 65km za dva dny. Ze začátku nás dost boleli záda a ramena od těžkých batohů, ale postupně jsme si na tuto zátěž zvykli a ke konci již toto nebylo překážkou.. Za chvilku přijíždí autobus a za cca 10 minut vystupujeme v Srní, kde máme zaparkované auto...V 19h již jsme na chatě nedaleko Sušice a čeká nás příjemný večer s rodinným grilováním...Následující den vstáváme v 7h ráno, abychom stihli start a první RZ Rally Pačejov...

Co říci závěrem? Bylo to velmi namáhavé, zdoluhavé, psychicky i fyzicky náročné, bolestivé, ale na druhou stranu úžasné, viděli jsme opravdu krásnou a divokou přírodu, potkali spoustu dobrých lidí a jednoznačně jsme se shodli, že příště podnikneme opět něco podobného a možná i náročnějšího. Co to bude, nechte se překvapit ☺

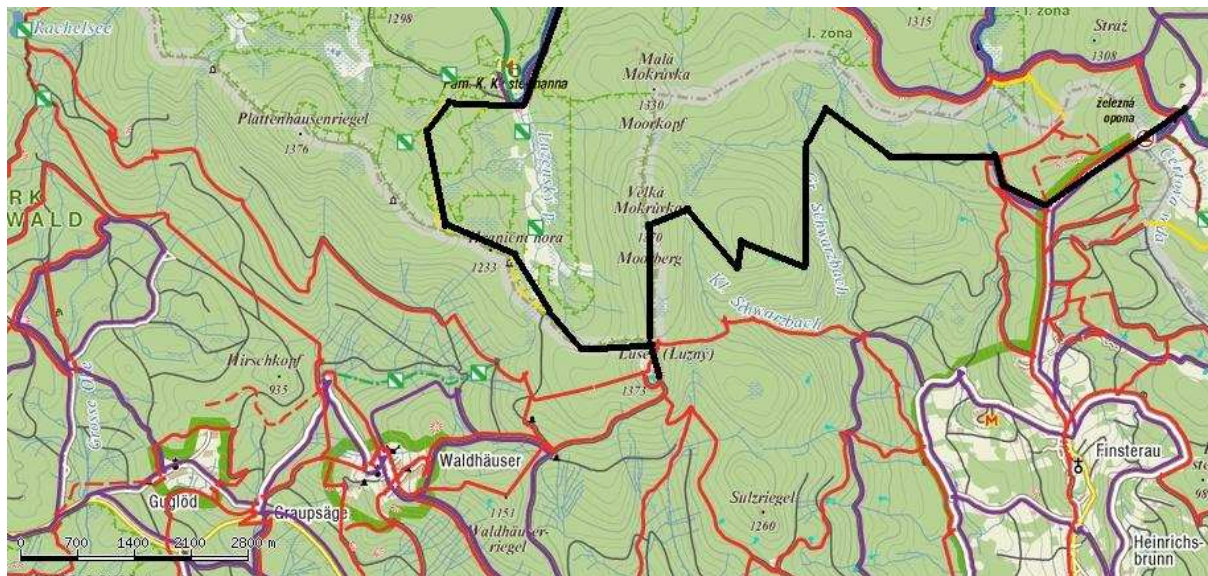
To be continued... V roce 2011 prožili Tomáš Kavalír a Tomáš Opat

Ze Srní přes Poledník do Modravy...

Z Modravy přes Černou horu a pramen Vltavy do Bučiny...

Druhý den z Bučiny na Luzný a modrý sloup...

A zpět do Modravy a dále busem do Srní...